

<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν.. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ὅ τοις Πάθεσι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν διδούς, τὰ πάθη τῆς σαρκός μου, νεκρώσας τῷ Σταυρῷ, τῷ θείῳ, καταξίωσον, ἰδεῖν καὶ τὴν σεπτὴν, Ἀνάστασίν σου Κύριε, ἵνα λάβωμεν πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα... (Τὸ αὐτὸ). Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον. Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα, ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διὸ κατὰ χρέος σὲ αἰεὶ μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τῆς ἀγνείας ὑπάρχων ἡ πηγὴ, τῆ νηστεία συντήρησον ἡμᾶς Ἐλεῆμον, βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς σοὶ προσπίπτοντας, πρόσχες τῇ ἐπάρσει τῶν χειρῶν ἡμῶν, ὁ τείνας τὰς παλάμας σου, ἐν ξύλῳ σταυρούμενος, ὑπὲρ πάντων γηγενῶν ὁ τῶν Ἀσωμάτων μόνος Κύριος.</p>		<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ἐσύ, πού μέ τά δικά σου πάθη δίνεις σέ ὅλους τὴν ἀπάθεια, ἀφοῦ νεκρώσεις τά πάθη τοῦ σώματός μας μέ τό θεϊκό Σταυρό σου, καταξίωσέ μας, νά δοῦμε καί τὴ σεπτὴ Ἀνάστασή σου, Κύριε, γιὰ νά λάβουμε πλούσια καί τό θεῖο ἔλεος. Δόξα... (Τὸ ἴδιο). Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον. Προστατευόμενοι ἀπὸ τόν Τίμιο Σταυρό τοῦ Υἱοῦ σου, Κυρία ἀγνή Θεοτόκε, ὅλοι ἀποτρέπουμε εὐκόλα κάθε ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ· Γι' αὐτό, ὅπως ἔχουμε χρέος, σὲ μακαρίζουμε πάντοτε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ μό- νην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν μας. Ἐπειδὴ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ἀγνότητος, Ἐλεῆμον, συντήρησέ μας μέ τὴ νηστεία· Ρίξε σπλαχνικό βλέμμα σ' ἡμᾶς πού πέφτουμε ἱκετευτικά μπροστά σου· Πρόσεξε τά ὑψωμένα χέρια μας, Ἐσύ πού ἀπλωσες τίς παλάμες σου σταυρωμένος ἐπάνω στό ξύλο γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, Ἐσύ ὁ μόνος Κύριος τῶν Ἀσωμάτων.</p>
---	--	--

<p>Δόξα... (Τὸ αὐτὸ). Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον. Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον, ὃ πᾶσι δωρούμενος, ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον, ἐπονείδιστον;</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός... ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικαὶ ᾠδαί. Ὡδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-128). Ὡδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 128-130). Ὡδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 130-135). Ὡδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). Ὡδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ὡδὴ Δ'. Ε'. (Τοῦ Μηναίου).</p>		<p>Δόξα... (Τὸ ἴδιο). Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον. Ἡ Παρθένος καὶ Μητέρα σου, Χριστέ, βλέποντας σε νεκρὸ ἠπλωμένο ἐπάνω στοῦ ξύλου, κλαίοντας πικρὰ ἔλεγε· Τί εἶναι αὐτὸ τό φοβερό μυστήριο; Ἐσύ πού δωρί- ζεις σέ ὅλους τὴν αἰώνια ζωὴ, πῶς θεληματικὰ ἐπάνω στό Σταυρὸ πεθαίνεις θάνατο ἐξευτελιστικό;</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός. . . ». (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές Ὡδές. Ὡδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-128). Ὡδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν... (Συλλειτουργικό. Σελ. 128-130 Ὡδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελίδα. 130-135). Ὡδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). Ὡδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός... ». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-8). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ὡδὴ Δ'. Ε'. (Τοῦ Μηναίου).</p>
---	--	--

<p>Ωιδή Ε'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τὴν ἐν ἐμοί, καθορῶν ἁμαρτίαν, ὁ δολιόφρων, σπεύδει καὶ συμπράττει τῇ ἁμαρτίᾳ· χαίρει γὰρ ὄντως τῇ ἐμῇ ἀπωλείᾳ. Ἀλλὰ σύ μοι δίδου διόρθωσιν, Σῶτερ εἰς ἐκείνου ἀναίρεσιν δέομαι.</p> <p>Ὁ τὰς ἀρχάς, θριαμβεύσας τοῦ σκοτούς ἐν τῷ Σταυρῷ σου, τούτων ἐξελοῦ με τῆς κακουργίας, τὸν ἐμπεσόντα εἰς βυθὸν ἁμαρτίας, καὶ εἰς βόθρον ἀτόπων πράξεων, σοῦ δὲ τῷ ἐλέει, σωθῆναι ἐλπίζοντα.</p> <p>Ὁ νεκρωθεὶς, ἐν Σταυρῷ ἠπλωμένος, τὴν νεκρωθεῖσαν, ζῶσον ψυχὴν μου τῇ ἁμαρτίᾳ· καὶ τὴν σεπτὴν σου Ἐξανάστασιν φθάσαι, ἐν εἰρήνῃ, Χριστέ ἀξίωσον, πράττοντα τὰ σά, ἐμμελῶς δικαίωματα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ φωτισμός, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, ἡ σωτηρία, τῆς ἀμαυρωθείσης, Ἀγνή ψυχῆς μου, σῶσον με σῶσον, ἀπολλύμενον Κόρη, καὶ χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας με, ἔνδυσον φθαρέντα, δεινοῖς πλημμελέμασι.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος.</p> <p>Σὺ ἐν τόπῳ Κρανίου, σαρκὶ σταυρωθῆναι, κατεδέξω μόνε Ἀθάνατε, τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀπαθανατίζων, καὶ ἀναμορφούμενος Κύριε.</p> <p>Τὴν τοῦ Πάθους σου ὕβριν, ἡ Κτίσις ὀρῶσα, ὅλη μετεβάλλετο, Κύριε, Ἰουδαίων θρηνοῦσα, τὴν μαιφονίαν, ἀλλ' ἡνέσχου σῶσαι τὰ σύμπαντα.</p>		<p>Ωιδή Ε'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Βλέποντας τὴν ἁμαρτία μέσα μου ὁ διάβολος πού σκέπτεται δόλια, τρέχει καὶ συνεργάζεται μὲ τὴν ἁμαρτία, διότι χαίρεται πραγματικά γιὰ τὴ δική μου ἀπώλεια. Ἀλλὰ Ἐσύ δός μου διόρθωση, Σωτήρα, σέ παρακαλῶ, γιὰ νά ἐξουδετερώσεις ἐκεῖνον.</p> <p>Ἐσύ πού ἐπάνω στό Σταυρό σου νίκησες θριαμβευτικά τούς ἄρχοντες τοῦ σκοτούς, ἀπάλλαξέ με ἀπό τὴν κακουργία ἐκείνου, ἐμένα πού ἔχω πέσει στό βυθὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ στό βόθρο τῶν ἀτόπων πράξεων, ἀλλὰ ἐλπίζω νά σωθῶ μὲ τό δικό σου ἔλεος.</p> <p>Ἐσύ πού νεκρώθηκες ἀπλωμένος ἐπάνω στόν Σταυρό, δῶσε ζωὴ στὴ νεκρωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ψυχὴ μου· Καὶ ἀξίωσέ με νά φθάσω μὲ εἰρήνη στὴ σεπτὴ σου Ἀνάσταση, Χριστέ, πράττοντας μὲ ἐπιμέλεια τίς δικές σου ἐντολές.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσύ πού εἶσαι ὁ φωτισμὸς στὴ δική μου ἀσθένεια, Ἀγνή, πού εἶσαι ἡ σωτηρία τῆς μουντζουρωμένης ψυχῆς μου, σῶσε ἐμένα πού χάνομαι, Κόρη, καὶ ντύσε με μὲ τό χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας, ἐμένα πού ἔχω φθαρεῖ μὲ φοβερὰ λάθη.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος.</p> <p>Ἐσύ, μόνε Ἀθάνατε, καταδέχθηκες νά σταυρωθεῖς σωματικά στό Γολγοθᾶ, δίνοντας ἀθανασία στό ἀνθρώπινο γένος καὶ ἀναμορφώνοντάς το, Κύριε.</p> <p>Βλέποντας τόν ἐξευτελισμὸ τοῦ πάθους σου ἡ κτίση ἀλλοιωνόταν ὀλόκληρη, Κύριε, θρηνώντας γιὰ τὴ δολοφονία τῶν Ἰουδαίων· Ἀλλὰ ἔδειξες ἀνοχή, γιὰ νά σώσεις</p>
---	--	--

<p>Δόξα...</p> <p>Ὡ Τριάς παναγία, σὺ ἡμῶν λατρεία, σὺ καὶ προσφυγή καὶ κραταίωμα, τοῖς ἐν φύσει μιᾶ σε, ἀνυμνολογοῦσιν, ἰλασμόν πταισμάτων κατάπεμψον.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις Θεοτόκε, κιβωτὲ καὶ στάμνε καὶ τράπεζα, φωτοφόρε λυχνία, πυρίμορφε βάτε, ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ κατάσκιον.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Κόσμω καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, χαίρειν προσειπόντες, νῦν ὡς τῷ Χριστῷ, συσταυρούμενοι, ὑπομείνωμεν ὕβριν, χλεύην καὶ τὰ ἄλλα, ἵνα σὺν αὐτῷ δοξασθῶμεν.</p> <p>Εἰρμός.</p> <p>«Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε· διὰ τοῦτο ὕμνεϊ σε, τάγματα Ἀγγέλων, καὶ δοξολογεῖ σε, Χριστέ ὁ Θεός».</p> <p>Ὡιδή ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Μικρά Συναπτή.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).</p> <p>Μαρτυρικόν. Τοῦ ἤχου.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδή Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδή Η'. Τοῦ Τριωδίου</p> <p>Ὁ ταπεινώσας σεαυτόν, ἀνυψώθης ἐν</p>		<p>τά σύμπαντα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ὡ Παναγία Τριάδα, ἐσὺ εἶσαι ἡ λατρεία μας, ἐσὺ καὶ τό καταφύγιο καὶ ἡ δύναμή μας· Σ' αὐτούς πού σε ἀνυμνολογοῦν ὡς Μία φύση, στείλε τή συγχώρηση τῶν σφαλμάτων τους.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Χαῖρε, Θεοτόκε, Κόρη μέ τά πολλά ὀνόματα, πού εἶσαι κιβωτός καὶ στάμνα καὶ τραπέζι καὶ φωτοφόρο λυχνάρι, πύρινη βάτος, καὶ τό σκιερὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Δόξα ἀρμόζει σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Τώρα ἀποχαιρετώντας τόν κόσμο καὶ ὅσα ἀνήκουν σ' αὐτόν, σταυρωμένοι μαζί μέ τό Χριστό, ἄς ὑπομείνουμε ἐξευτελισμό, κοροϊδία, καὶ τὰ ἄλλα, γιά νά δοξασθοῦμε μαζί του.</p> <p>Εἰρμός.</p> <p>Ἀφοῦ πέρασε ἡ νύχτα, πλησίασε ἡ ἡμέρα, καὶ ἔλαμψε τό φῶς στόν κόσμο· Γί' αὐτό σε ὕμνοῦν ἀγγελικά τάγματα, καὶ σε δοξολογοῦν, Χριστέ Θεέ μας.</p> <p>Ὡιδή ΣΤ'. Τοῦ Μηναίου.</p> <p>Μικρή Συναπτή.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).</p> <p>Μαρτυρικό. Τοῦ ἤχου.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116).</p> <p>Συναξάριο. Τοῦ Μηναίου.</p> <p>Ὡιδή Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡιδή Η'. Τοῦ Τριωδίου</p> <p>Ἐσὺ πού ταπεινώσες τόν ἑαυτό σου, ἀνυψώθηκες</p>
--	--	---

Σταυρῶ δι' εὐσπλαχνίαν, ἀνυψῶν τὸν πεσόντα,
βρώσει τοῦ ξύλου ποτέ· διό σε μόνη υπεράγαθε,
τὸν δεδοξασμένον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ἀπροσεξίας νυσταγμῶ, ἀμαρτίας τὸν βαρὺν
ὑπέστην ὕπνον, ἀλλὰ σὺ ὁ ὑπνώσας, ἐπὶ Σταυροῦ
δι' ἐμέ, Χριστέ μου, ἔγειρον πτωθέντα με, μή με
καταλάβῃ, ἢ νύξ ἢ τοῦ θανάτου.

Ἐκτυφλωθεὶς ταῖς ἡδοναῖς, περιφέρω τὴν
ψυχὴν ἐσκοτισμένην, καὶ γελᾷ καθορῶν με, ὁ
δολιόφρων ἐχθρός· διό με φώτισον καὶ λύτρωσαι,
τούτου τῆς κακίας, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐν ἀμελείᾳ τὴν ζωὴν, δαπανήσας νυσταγμῶ
τῆς ἀμαρτίας, τὴν ψυχὴν ἐβαρύνθη, τῇ ἀκοιμήτῳ
δέ σου πρεσβείᾳ, προστρέχω. Μὴ δώσης με, εἰς
θάνατον Κόρη, πανάχραντε ὑπνώσαι.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἀκάνθαις στεφανωθεὶς, καὶ στολὴν ἐκ
πορφύρας, ἐνδυσάμενος ὠφθης, ὠραιότατος
Χριστέ, τῷ κάλλει ὑπὲρ πάντας, τοὺς υἱοὺς τῶν
ἀνθρώπων, τῇ δόξῃ ἀπαστράπτων.

Χολὴν καὶ ὄξος πιών, δύο ρεῖθρα προχέεις,
ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας, ἐκ τῆς θείας Πλευρᾶς σου,
τοῖς πίστει σε ὑμνοῦσι, καὶ δοξολογοῦσιν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα
τὸν Κύριον.

στόν Σταυρό ἀπό εὐσπλαχνία ἀνυψώνοντας αὐτόν πού
κάποτε ἔπεσε, γιατί ἔφαγε τὸν ἀπαγορευμένο καρπό· Γί
αὐτό, μόνη υπεράγαθε, ὑμνοῦμε ἐσένα, πού εἶσαι δοξα-
σμένος αἰῶνια.

Μέ τό νυσταγμό τῆς ἀπροσεξίας, ἔπεσα στό βαρὺ
ὕπνο τῆς ἀμαρτίας· Ἀλλά ἐσύ, Χριστέ μου, πού ἔκλεισες
τά μάτια ἐπάνω στόν Σταυρό γιά μένα, σήκωσέ με ἀπό
τὴν πτώση, γιά νά μή μέ κυριεύσει ἡ νύχτα τοῦ θανά-
του.

Τυφλωμένος ἀπό τίς ἡδονές περιφέρω τὴν ψυχὴ μου
σκοτισμένη, καὶ γελᾷ βλέποντάς με ὁ ἐχθρός πού σκέ-
πταται δόλια· Γί αὐτό φώτισε καὶ λύτρωσέ με ἀπό τὴν
κακία του, Χριστέ, γιά πάντα.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ ξόδεψα ἀμελῶς τὴ ζωὴ μου μέ τό νυσταγμό
τῆς ἀμαρτίας, βάρυνε ἡ ψυχὴ μου· Καὶ καταφεύγω στήν
ἀκοίμητη πρεσβείᾳ σου· Κόρη παναμόλυνη, μὴν
ἐπιτρέψεις, νά κοιμηθῶ τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου.

Εἰρμός ἄλλος.

Μολονότι στεφανώθηκες μέ ἀγκάθια, καὶ ντύθηκες
στολή ἀπό πορφύρα, ἐμφανίσθηκες ὠραιότατος, Χριστέ,
κατά τό κάλλος ἐπάνω ἀπό ὅλους τοὺς ἀπογόνους τῶν
ἀνθρώπων ἀστράφτοντας μέ τὴ δόξα σου.

Ἀφοῦ ἦπιες χολὴ καὶ ξύδι, κάνεις νά τρέχουν ἀπό τὴ
θεϊκὴ σου πλευρά δύο ρεύματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς
ἀφθαρσίας, γιά ἐκείνους πού σέ ὑμνοῦν μέ πίστη, καὶ σέ
δοξολογοῦν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύ-
ριο.

<p>Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Ἰέ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεογεννήτορ Ἄγνη, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Σταυρὲ τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, Ἐκκλησίας τὸ κέρασ, Βασιλέων τὸ νίκος, φύλαξ τῶν Χριστιανῶν, αὐτὸς εἶ φωτισμὸς μου, αὐτὸς καὶ καύχημά μου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ Προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον...</p> <p>Εἰσμὸς.</p> <p>«Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ἰδιὴ Θ'. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου</p> <p>Τὴν λελερωμένην, ψυχὴν μου ταῖς ἀτόποις ἐνθυμήσει, τῷ ῥαντισμῷ τοῦ Αἵματός σου κάθαρον, θεῖε Λόγε, καὶ κοινωνόν, τῆς δόξης σου με ποιήσον, ὁ δι' ἐμὲ τὴν ἄδοξον, καθυπομείνας Χριστὲ Σταύρωσιν.</p>		<p>Μία Θεότητα, Ἁγία Τριάδα, πού εἶσαι ἡ ἀδιαίρετη Φύση, ἀλλὰ διακρίνεσαι σὲ Τρία Πρόσωπα, ἡ ἀκατάλυτη ἔξουσία, Πατέρα, Ἰέ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσὺ Θεογεννήτρια ἄγνη, ἡ ἐπουράνια πύλη, ἡ θύρα τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν χριστιανῶν, δέξου τὴ δέηση, αὐτῶν πού σὲ μακαρίζουν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Σταυρέ, τὸ βασιλικὸ σκῆπτρο τοῦ Χριστοῦ, ἡ δύναμη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ νίκη τῶν βασιλέων, ὁ φύλακας τῶν χριστιανῶν, ἐσὺ εἶσαι ὁ φωτισμὸς μου, ὁ ἴδιος εἶσαι τὸ καύχημά μου σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.</p> <p>Εἰσμὸς.</p> <p>Αὐτὸν ὁ ὁποῖος προεϊκόνισε κάποτε μὲ τὴ βάρῃ στό Μωσῆ στό ὄρος Σινᾶ, τὸ θαῦμα τῆς Παρθένου, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ἰδιὴ Θ'. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου</p> <p>Τὴν ψυχὴ μου, πού εἶναι λεπρωμένη ἀπὸ ἄτοπους λογισμούς, καθάρισέ την, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ ραντισμὸ τοῦ αἵματός σου. Καὶ κάνε με συμμέτοχο τῆς δόξας σου, Ἐσὺ Χριστέ, πού γιὰ μένα ὑπέμεινες τὴν ἄδοξη Σταύρωση.</p>
---	--	---

<p>Ὅλος κατεκάμφθην, τῷ βάρει τῶν ἀτόπων Χριστέ πράξεων, καὶ σκυθρωπάζων κράζω σοι Φιλάνθρωπε. Τῆς ψυχῆς μου τοὺς ἀνιάτους, μάλωπας θεράπευσον, τῷ σῶ τιμίῳ Αἵματι, ἵνα ὑμνῶ σου τὴν Θεότητα.</p> <p>Βρῶμα τὴν κακίαν, καὶ πόμα τὴν ἀμέλειαν ποιούμενος, ὁ κατὰ πάντα μένων ἀδιόρθωτος, τῶν βρωμάτων τῇ ἀποχῇ, ἀκαίρως ἐπαγάλλωμαι· οὐ γὰρ τοιαύτην ἔφησε, νηστείαν ἔσεσθαι ὁ Κύριος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν τῆς ἀποτόμου, ἀρχαίας ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεόν, αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος.</p> <p>Εὐλῶ σταυρωθέντος σου, ἡ Κτίσις ἐδονεῖτο, Θεὸς ὑπάρχων, πέπονθας σαρκικῶς, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, ἵνα σώσης ἡμᾶς.</p> <p>Τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ἡ δύναμις μεγάλη· καὶ γὰρ τυποῦντες τοῦτον ἐν αὐτοῖς εὐθὺς δαιμόνων τὴν ἰσχύν, ἀποκρουόμεθα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μονὰς τρισυπόστατε, τριάς ἐνικωτάτη, κυριαρχία, φύσις ἰσοκλεής, Πάτερ Υἱὲ καὶ θεῖον Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Χαίροις ἰλαστήριον, τοῦ κόσμου Θεοτόκε, ἐν</p>		<p>Ὀλόκληρος ἔχω λυγίσει ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν σφαλμάτων μου, Χριστέ, καὶ σκυθρωπάζοντας κράζω σ' ἐσένα, Φιλάνθρωπε· Θεράπευσε τὰ ἀνιάτα τραύματα τῆς ψυχῆς μου μέ το δικό σου τίμιο αἷμα, γιὰ νὰ ὑμνῶ τὴ Θεότητά σου.</p> <p>Κάνοντας τροφή μου τὴν κακία καὶ ποτό τὴν ἀμέλεια, ἐγὼ πού πάντα μένω ἀδιόρθωτος, μάταια καμαρώνω γιὰ τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τίς τροφές· Διότι ὁ Κύριος εἶπε, ὅτι δέν θέλει νὰ εἶναι τέτοια ἡ νηστεία.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσένα τὴν αἰτία γιὰ τὴν ἐξουδετέρωση τῆς ἀρχαίας αὐστηρῆς ἀποφάσεως, καὶ γιὰ τὴν ἐπανόρθωση τῆς Προμήτορος (τῆς Εὐας), τὴν αἰτία τῆς προσεγγίσεως τοῦ γένους μας μέ το Θεό, τὴ γέφυρα πρὸς τὸν Κτίστη, ἐσένα, Θεοτόκε, μεγαλύνουμε.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος.</p> <p>Ὅταν σταυρώθηκες στοῦ ξύλου, ἡ κτίση συγκλονιζόταν· Διότι ἐνῶ εἶσαι Θεός, ἔπαθες σωματικά ἀπὸ σπλαχνική συμπάθεια, γιὰ νὰ σώσεις ἐμᾶς.</p> <p>Κύριε, ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου εἶναι μεγάλη· Διότι, ἀποτυπώνοντάς τον στοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀποκρούομε ἀμέσως τὴ δύναμη τῶν δαιμόνων.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μονάδα μέ Τρία Πρόσωπα, Τριάδα ἀπόλυτα ἐνωμένη, κυριαρχία, Φύση, μέ ἴση δόξα, Πατέρα, Υἱὲ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, σῶσε ὅλους ἐμᾶς.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Χαῖρε, πηγὴ συγχωρήσεως τοῦ κόσμου, Θεοτόκε·</p>
---	--	--

ὧ προστρέχοντες, πάντες ἁμαρτωλοί, πρὸς Θεὸν καταλλαγάς, ἀεὶ εὐρίσκομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, τῇ θείᾳ δυναστείᾳ ἐνίσχυσόν με, ἄμωμον καὶ ἀγνόν, τὸν καιρὸν σοὶ τῆς νηστείας, προσενέγκασθαι.

Εἰρμός.

Τὴν ἀγνήν καὶ ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, ὠδαῖς ἁσμάτων, ἅπαντες οἱ πιστοί, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνουμεν.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς ἀκαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνουμεν.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὰ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Πρὸς τὴν ὁποία προστρέχοντας ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί βρίσκουμε πάντοτε συμφιλίωσιν με τὸ Θεό.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Μέ τῇ θεϊκῇ δύναμει τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ἐνίσχυσέ με, νά σοῦ προσφέρω τὸν καιρὸ τῆς νηστείας ἀμόλυντο καὶ ἀγνό.

Εἰρμός.

Τὴν ἀγνή καὶ ἀμόλυντη Μητέρα καὶ Παρθένο με ὕμνους ἁσμάτων ὅλοι οἱ πιστοὶ τὴν μεγαλύνουμε ὡς Θεοτόκο.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τῇ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυντη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορά τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Φωταγωγικό τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὴ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Τὸ τῆς Νηστείας διάγγελμα, περιχαρῶς ὑποδεξόμεθα· εἰ γὰρ ταύτην ὁ Προπάτωρ διεφυλάξατο, τὴν τῆς Ἐδέμ ἔκπτωσιν οὐκ ἂν ὑπέστημεν, ὠραῖος ἦν εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸς εἰς βρῶσιν, ὁ ἐμὲ θανατώσας καρπός, μὴ συναρπασθῶμεν τοῖς βλεφάροις, μηδὲ γλυκανθήτω ἡμῶν ὁ φάρυγξ, τοῖς τιμωμένοις βρώμασι, μετὰ δὲ τὴν μετάληψιν ἀτιμαζομένοις, φύγωμεν τὴν ἀκρασίαν, καὶ τοῖς μετὰ κόρον πάθεισιν, μὴ ὑποβληθῶμεν· ἐνσημανθῶμεν τῷ αἵματι, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθέντος εἰς θάνατον ἔκουσίως, καὶ οὐ μὴ θίγη ἡμῶν ὁ ὀλοθρευτής, καὶ φάγοιμεν Πάσχα, Χριστοῦ τὸ ἱερώτατον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς).

Μαρτυρικόν.

Τι ὑμᾶς καλέσωμεν Ἄγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἔβλεψέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἡλλοιοῦτο ἡ σύμπασα Κτίσις καὶ συνείχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα· ἡ δὲ Παρθένος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, ὀδυρομένη, σοὶ ἀνεβόησεν· Οἴμοι ὦ τέκνον μου, Σῶτέρ μου γλυκύτατε! τί τὸ καινόν, τοῦτο καὶ παράδοξον,

Ἄς ὑποδεχθῶμε μέ χαρὰ τὸ ἄγγελμα τῆς νηστείας· Διότι, ἐάν ὁ Ἀδάμ ὁ Προπάτορας τὴ φύλαγε, δέν θά εἶχαμε ὑποστειτὴ πτώση ἀπὸ τὸν παράδεισο· Ἦταν ὠραῖος καὶ καλὸς γιὰ φαγητό ὁ καρπὸς πού μέ θανάτωσε· Ἄς μὴν αἰχμαλωτισθοῦμε ἀπὸ τὰ βλέφαρα, οὔτε νά γλυκαθεῖ ὁ φάρυγγάς μας ἀπὸ τὰ πολύτιμα φαγητά, τὰ ὅποια ἐξευτελίζονται ἀφοῦ τὰ φᾶμε. Ἄς ἀποφύγουμε τὴν ἔλλειψη τῆς ἐγκρατείας καὶ ἄς μὴν ὑποταχθοῦμε στά πάθη μέχρι κορεσμοῦ· Ἄς σφραγισθοῦμε μέ τὸ Αἶμα Ἐκείνου πού γιὰ μᾶς ὀδηγήθηκε στό θάνατο θεληματικά, καὶ ἔτσι δέν θά μᾶς θίγει ὁ ἐξολοθρευτής· Καί εἶθε νά φᾶμε τὸ Πάσχα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

(Δίς).

Μαρτυρικό.

Πῶς νά σᾶς ὀνομάσουμε, Ἄγιοι; Χερουβίμ; (Ναί), διότι ἐπάνω σ' ἐσᾶς ἀναπαύθηκε ὁ Χριστός. Σεραφίμ; Διότι ἀκατάπαυστα τὸν δοξάσατε. Ἀγγέλους; Διότι περιφρονήσατε τὸ σῶμα. Δυνάμεις; Ἐνεργεῖτε μέ τὰ θαύματα. Πολλὰ εἶναι τὰ ὀνόματά σας καὶ μεγαλύτερα τὰ χαρίσματα· Πρεσβεύσατε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Μόλις σέ εἶδε νά σταυρώνεσαι, Σωτήρα, στό Γολγοθᾶ, ὅλη ἡ κτίσις ἀλλοιωνόταν καὶ ζάρωνε συγκλονισμένη, μὴ ὑποφέροντας τὸ θέαμα· Καί ἡ ἀγνή Παρθένος καὶ Μήτηρ σου φώναξε σ' ἐσένα θρηνώντας· Ἀλλοίμονο, τέκνο μου, Σωτήρα μου γλυκύτατε! Τί εἶναι αὐτό τὸ καινούριο καὶ παράδοξο, καὶ παράξενο θέαμα;

<p>καὶ ξένον θέαμα; Ἀγαθόν τό ἔξομολογεῖσθαι... Καί λοιπά. (Ὁρθρος Καθαράς Δευτέρας. Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί εὐθέως αἱ Ὠραι ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τήν Τριθέκτην. Τροπάριον τῆς Προφητείας. Τὸν πολυαμάρτητον ἡμῶν βίον, καὶ τὸν ἀμετανόητον τρόπον, οἰκτιρμοῖς προκατάλαβε Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντα· σῶσον ὡς φιλόανθρωπος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου. Ὁ Θεός μου, βοηθός μου, καὶ ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν. Προφητεία Ἡσαΐου. (Γ'. 1-14). Ἰδού, ὁ Δεσπότης Κύριος Σαβαώθ ἀφελεῖ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, ἰσχύοντα καὶ ἰσχύουσιν, ἰσχύοντα καὶ ἰσχύοντα, ἰσχύοντα καὶ ἰσχύοντα,</p>		<p>Ἀγαθόν τό ἔξομολογεῖσθαι... Καί τὰ ὑπόλοιπα. (Ὁρθρος Καθαράς Δευτέρας Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί ἀμέσως οἱ Ὠρες. ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τό Τροπάριο τῆς Προφητείας. Τῆ ζωῆ μας μέ τίς πολλές ἁμαρτίες καὶ τήν ἀμετανόητη συμπεριφορὰ μας, πρόλαβέ τις μέ τήν εὐσπλαχνία σου, Κύριε· Ἄλλον ἐκτός ἀπό σένα δέ γνω- ρίζουμε ἐξουσιαστή τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου· σῶσε με ὡς φιλόανθρωπος Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Σέ ἀγαπῶ, Κύριε, πού εἶσαι ἡ δύναμή μου. Ὁ Θεός μου εἶναι βοηθός μου, καί σ' Αὐτόν στηρίζω τήν ἐλπίδα μου. Προφητεία Ἡσαΐα. (Γ'. 1-14). Νά λοιπόν, ὁ Κυρίαρχος, ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων θά ἐπιτρέψει νά λείψει ἀπό τήν Ἰουδαία καὶ ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ κάθε δύναμη ἀνδρός καὶ γυναικός, κάθε</p>
--	--	--

γίγαντα, καὶ ἰσχύοντα, καὶ ἄνθρωπον πολεμιστήν, καὶ δικαστήν, καὶ προφήτην, καὶ στοχαστήν, καὶ πρεσβύτερον, καὶ πεντηκόνταρχον καὶ θαυμαστὸν σύμβουλον, καὶ σοφὸν ἀρχιτέκτονα, καὶ συνετὸν ἀκροατήν. Καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐμπαῖκται κυριεύσουσιν αὐτῶν. Καὶ συμπεσεῖται ὁ λαός, ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον, καὶ ἄνθρωπος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, προσκόψει τὸ παιδάριον πρὸς τὸν πρεσβύτερον, καὶ ὁ ἄτιμος πρὸς τὸν ἔντιμον. Ὅτι ἐπιλήψεται ἄνθρωπος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἢ τοῦ οἰκείου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, λέγων· Ἰμάτιον ἔχεις, ἀρχηγὸς ἡμῶν γενοῦ, καὶ τὸ βρῶμα τὸ ἐμὸν ὑπὸ σὲ ἔστω. Καὶ ἀποκριθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐρεῖ· οὐκ ἔσομαι σου ἀρχηγός· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν τῷ οἴκῳ μου ἄρτος, οὐδὲ ἰμάτιον, οὐκ ἔσομαι ἀρχηγός τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι ἀνεῖται Ἱερουσαλήμ, καὶ ἡ Ἰουδαία συμπέπτωκε, καὶ αἱ γλῶσσαι αὐτῶν, μετὰ ἀνομίας, τὰ πρὸς Κύριον ἀπειθοῦσι, διότι ἐταπεινώθη ἡ δόξα αὐτῶν, καὶ ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀντέστη αὐτοῖς, τὴν δὲ ἁμαρτίαν αὐτῶν, ὡς Σοδόμων ἀνήγγειλαν, καὶ ἐνεφάνισαν. Οὐαὶ τῇ ψυχῇ αὐτῶν! διότι βεβούλευνται βουλήν πονηρὰν καθ' ἑαυτῶν, εἰπόντες· Δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἔστι, τοίνυν, τὰ γεννήματα τῶν ἔργων αὐτῶν φάγωνται, οὐαὶ τῷ ἀνόμῳ! πονηρὰ κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ συμβήσεται αὐτῷ. Λαός μου, οἱ πράκτορες ὑμῶν καλαμῶνται ὑμᾶς, καὶ οἱ

δύναμη φαγητοῦ καὶ νεροῦ. Θὰ ἀφαιρέσει, ὁ Θεός, γίγαντα καὶ ἰσχυρό καὶ πολεμιστὴ καὶ δικαστὴ καὶ προφήτη καὶ στοχαστὴ καὶ ἔμπειρο πρεσβύτερο (ἡλικιωμένο) καὶ κάθε ἐμπειροπόλεμο στρατιωτικὸ καὶ ἀξιόλογο σύμβουλο καὶ σοφὸ ἀρχιτέκτονα καὶ συνετὸ ἀκροατή. Καὶ θὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐγκατασταθοῦν νεαροὶ χωρὶς πείρα ἄρχοντες τους, καὶ ἀπατεῶνες θὰ τοὺς ἐξουσιάζουν. Καὶ ὁ λαός θὰ περιέλθει σὲ σύγχυση, ὁ ἓνας ἄνθρωπος θὰ ἐπιτίθεται στὸν ἄλλο, καὶ ὁ κάθε ἄνθρωπος θὰ ἐπιτίθεται στὸν πλησίον του. Θὰ συγκρουσθεῖ τὸ παιδί μέ τὸν γέροντα καὶ ὁ ἄτιμος μέ τὸν τίμιον. Διότι θὰ πιάσει ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁμοεθνή του ἢ τὸ συγγενὴ τοῦ πατέρα του λέγοντας· Ἐχεις ροῦχα, γίνε ἀρχηγός μας καὶ τὰ τρόφιμά μου ἄς εἶναι στή διάθεσή σου. Καὶ θὰ ἀπαντήσῃ τότε αὐτός καὶ θὰ πεῖ· Δέν θὰ γίνω ἀρχηγός σου, διότι δέν ὑπάρχει στό σπίτι μου ψωμί οὔτε ἄλλο ἐπανωφόρι· Δέν θὰ γίνω ἀρχηγός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, διότι θὰ ἐγκαταλειφθεῖ ἡ Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ ἡ Ἰουδαία θὰ καταστραφεῖ, διότι οἱ γλῶσσες τους ἔλεγαν παράνομα λόγια, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἀνυπάκουοι στό Θεό. Καὶ τώρα ἦλθε ὁ καιρός, νὰ ταπεινωθεῖ ἡ δόξα τους. Καὶ ἡ ντροπὴ τοῦ προσώπου τους στέκεται ἀντιμέτωπη ἀπέναντί τους· Καὶ τὴν ἁμαρτία τους τὴν κήρυξαν καὶ τὴν ἐμφάνισαν, ὅπως οἱ Σοδομίτες. Ἀλλοίμονο στήν ψυχὴ τους, διότι παίρνουν ἀποφάσεις πονηρὲς πού θὰ στραφοῦν ἐναντίον τους. Εἶπαν· Ἐλᾶτε νὰ δέσουμε τὸν δίκαιο, διότι μᾶς εἶναι δυσκολομεταχειρίστος· Τώρα λοιπόν θὰ φᾶνε τοὺς καρπούς τῶν ἔργων τους. Ἀλλοίμονο στὸν παράνομο, διότι

ἀπαιτοῦντες κυριεύουσιν ὑμῶν. Λαός μου, οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς, πλανῶσιν ὑμᾶς, καὶ τὴν τρίβον τῶν ποδῶν ὑμῶν ταράσσουσιν. Ἀλλὰ νῦν καταστήσεται εἰς κρίσιν Κύριος, καὶ στήσει εἰς κρίσιν τὸν λαὸν αὐτοῦ· αὐτὸς γὰρ Κύριος εἰς κρίσιν ἦξει μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ.

Προκείμενον.

Κύριε, βοηθέ μου καὶ λυτρωτά μου.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Τάλοιπά τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 157-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. 160-166-172).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

«Πρὸς Κύριον ἐκέκραξα...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασωμεθα, ἐν φωτὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, πᾶσαν ἄδικον συγγραφὴν ἀφ' ἑαυτῶν, τοῦ πλησίον ἀφελώμεθα, μὴ τιθέντες

θά τοῦ συμβοῦν κακὰ σύμφωνα μέ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Λαέ μου, οἱ εἰσπράκτορές σας σᾶς καταληστεύουν καὶ μέ τὴ βία σᾶς ἐξουσιάζουν. Λαέ μου, αὐτοὶ πού σας μακαρίζουν (σᾶς κολακεύουν), σᾶς ἐξαπατοῦν καὶ φέρνουν σύγχυση στὴν πορεία τῆς ζωῆς σας. Ἀλλὰ τώρα θά καθίσῃ σέ δίκη ὁ Κύριος, καὶ θά βάλει μπροστά του, γιὰ νά δικάσῃ τό λαό του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θά ἔλθῃ νά κρίνῃ τοὺς προὔχοντες τοῦ λαοῦ καὶ τοὺς ἄρχοντές του.

Προκείμενο.

Κύριε, βοηθέ μου καὶ λύτρωτή μου.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Τὰ ὑπόλοιπα τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 157-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-166-172).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

«Πρὸς Κύριον ἐκέκραξα...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ἐλάτε, πιστοί, νά ἐκτελέσουμε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ μέσα στό φῶς, ἄς βαδίσουμε μέ εὐπρέπεια, ὅπως ὅταν εἶναι ἡμέρα· Κάθε ἄδικο γραμμάτιο μέ χρέος τοῦ πλησίον ἀπέναντί μας ἄς τό ἐξαφανίσουμε, μὴ βάζοντάς του

πρόσκομμα τούτω εἰς σκάνδαλον, ἀφήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, αὐξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα, δώσωμεν ἐνδεέσιν ἄρτον, καὶ προσέλθωμεν Χριστῷ, ἐν μετανοίᾳ βοῶντες· ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς (Δίς).

Τὰ Μαρτυρικά τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).

Τοῦ Τριωδίου.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, καὶ πανηγυρίσωμεν· σήμερον γὰρ προτίθεται τράπεζαν μυστικὴν, ὁ μάρτυς Θεόδωρος, εὐφραίνουσιν τοὺς φιλέοργους ἡμᾶς, τοῦ βοῆσαι πρὸς αὐτόν· Χαίροις Ἀθλοφόρε ἀήττητε, ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων, ἐπὶ γῆς καταστρεψάμενος, χαίροις, ὁ τὸ πῆλινόν σου σῶμα, διὰ Χριστόν τὸν Θεόν, ἐκδεδωκῶς ταῖς βασάνοις, χαίροις, ὁ ἐν ποικίλοις κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης ἀναδειχθείς, τῆς οὐρανίου στρατιᾶς. Διὸ δυσωποῦμέν σε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὴν Θεοδώρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι· δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε λέγοντες· Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας, πενομένους πλουτίζεις, καὶ διασώζεις πλέοντας, μάταιον δρασμὸν ἐπέχεις οἰκετῶν, καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς, τοῖς συληθεῖσιν Ἀθλητά, καὶ στρατιώτας παιδεύεις τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι, νηπίοις χαρίζεις, συμπαθῶς τὰ αἰτήματα, θερμοῶς

ἐμπόδιο νὰ σκανδαλισθεῖ· Ἄς ἀφήσουμε τὴν ἀδυναμία τοῦ σώματος· Ἄς αὐξήσουμε τὰ χαρίσματα τῆς ψυχῆς· Ἄς δώσουμε ἄρτο στους φτωχοὺς, καὶ ἄς πλησιάσουμε τὸν Χριστὸ μέ μετάνοια φωνάζοντας· Θεέ μας, ἐλέησε μας (Δίς).

Τὰ Μαρτυρικά τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. . 85-116).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐλᾶτε ὅλοι οἱ φίλοι τῶν Μαρτύρων, νὰ εὐφρανθοῦμε πνευματικὰ καὶ νὰ πανηγυρίσουμε· Διότι σήμερα ὁ Μάρτυρας Θεόδωρος στρώνει μπροστά μας τραπέζι μυστηριῶδες, πού εὐφραίνει ἡμᾶς τοὺς φίλους τῶν ἑορτῶν, γιὰ νὰ φωνάξουμε πρὸς αὐτόν· Χαίρε ἀνίκητε Ἀθλοφόρε, πού ἔρριξες κάτω στή γῆ τίς ἀπειλές τῶν τυράννων· Χαίρε Ἐσύ πού γιὰ τό Χριστό τό Θεό παρῆδωσες τό γήινο σῶμα σου στά βάσανα· Χαίρε ἐσύ πού μέσα σέ διαφόρους κινδύνους ἀναδείχθηκες ἰκανός στρατιώτης τῆς οὐρανίας στρατιᾶς. Γι' αὐτό σέ παρακαλοῦμε, στολίδι τῶν Μαρτύρων, πρέσβευε γιὰ τίς ψυχές μας.

Τὴ χάρη τῶν θαυμάτων, πού σοῦ δώρισε ὁ Θεός, Μάρτυρα Θεόδωρε, τὴν ἀπλώνεις ἐπάνω σέ ὅλους, πού τρέχουν σ' ἐσένα· Γιὰ τὴν ὁποία σέ ἐγκωμιάζουμε λέγοντας· Λυτρώνεις αἰχμαλώτους, θεραπεύεις ἀσθενεῖς, πλουτίζεις πεινασμένους καὶ διασώζεις τοὺς θαλασσοπόρους· Ἐμποδίζεις τὴ μάταια δραπέτευση τῶν ὑπηρετῶν καὶ φανερώνεις, Ἀθλητά, τὴ βλάβη πού ἔγινε, σ' αὐτούς πού τὴν ὑπέστησαν· Καὶ τιμωρεῖς στρατιῶτες, νὰ ἀπέχουν ἀπὸ ἀρπαγῆ· Σέ νήπια χαρίζεις μέ συμπά-

εύρισκη προστάτης, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν Ἀθλητὰ ἱερώτατε, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον, αἰτησαι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Δῶρον Θεοῦ ὑπέρτατον, ἀνεδείχθης Μάρτυς Θεόδωρε, ὅτι καὶ μετὰ τέλος, ὡς ζῶν, τοῖς προστρέχουσι παρέχεις τὰς αἰτήσεις. Ὅθεν υἱὸν ἀρπαγέντα γυναιίου ποτέ, δορυάλωτον ἐν ἀλλοπίστῳ στρατῷ, ἐπιστᾶσα ἡ χήρα, τοῖς δάκρυσιν τὸν Ναόν σου κατέβρεχεν· αὐτὸς δὲ ὡς συμπαθῆς, ἐφ' ἵππῳ λευκῷ ἐπιβάς, ταύτης τὸν παῖδα, ἀοράτως παρέστησας, καὶ μετὰ τοῦτο σὺν τούτῳ ἐνεργῶν, τοῖς θαύμασιν οὐκ ἔλιπες. Ἄλλ' αἰτησαι Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θείων δωρεῶν, ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε· τοῦ φωτὸς γὰρ τοῦ θείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθεὶς, κατέλαμψας ἄθλοις σου, τὴν σύμπασαν Κτίσιν, καὶ πυρὸς ἀκμαιότερος φανείς, τὴν φλόγα κατέσβεσας, καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοις σου, Χριστὸς ἐπικαμφθεὶς ἐστεφάνωσε τὴν θείαν κάραν σου. Μεγαλομάρτυς Ἀθλητὰ, ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς Θεὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Ὅργάνῳ χρησάμενος ὁ δυσμενῆς, τῷ συναποστάτῃ Τυράννῳ, δι' ἐπινοίας χαλεπῆς, τὸν

Θεῖα, αὐτὰ πού σοῦ ζητοῦν· Παρουσιάζεσαι θερμὸς προστάτης, σ' αὐτούς πού ἐπιτελοῦν τὴν ἱερὴ μνήμη σου· Μαζί μὲ αὐτούς, Ἀθλητὰ ἀγιώτατε, γί' αὐτούς πού ἀνυμνοῦν τὸ μαρτύριό σου, ζήτησε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Δῶρο Θεοῦ ἀνώτατο ἀναδείχθηκες, Μάρτυρα Θεόδωρε· Διότι καὶ μετὰ θάνατο ὡς ζωντανὸς ἐκπληρώνεις τὰ αἰτήματα, σ' αὐτούς πού τρέχουν σ' ἐσένα. Γί' αὐτὸ, ὅταν κάποτε ἀρπάχθηκε ὁ γιὸς κάποιας γυναίκας αἰχμάλωτος σὲ στρατὸ ἀλλόπιστο, ἦλθε ἡ χήρα καὶ κατὰβρεχε μὲ τὰ δάκρυα τὸ ναὸ σου· Καὶ ἐσύ ὡς συμπαθῆς, ἀφοῦ ἀνέβηκες σὲ λευκὸ ἄλογο, ἔφερες κοντά της τὸ παιδί ἀοράτως, καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸ δὲν παρέλειψες νὰ ἐνεργεῖς μαζί του μὲ τὰ θαύματα. Ἀλλὰ παρακάλεσε τὸ Χριστὸ τὸ Θεό, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Ὡς συνώνυμο μὲ τίς θεϊκὲς δωρεές σὲ ἐγκωμιάζω, τρισμακάριστε Θεόδωρε· Διότι ἀφοῦ ἀναδείχθηκες ἀβασίλευτο ἀστέρι τοῦ θεϊκοῦ φωτός, καταφώτισες μὲ τοὺς ἄθλους σου ὀλόκληρη τὴν κτίση· Καὶ ἀφοῦ φάνηκες ἀπὸ τὴ φωτιά δυνατώτερος, ἔσβησες τὴ φλόγα· Καὶ συνέτριψες τὸ κεφάλι τοῦ δολίου δράκοντα· Γί' αὐτὸ σκύβοντας μὲ συμπάθεια στὰ ἀγωνίσματά σου ὁ Χριστός, στεφάνωσε τὴν ἱερὴ κεφαλὴ σου, Μεγαλομάρτυρα Ἀθλητὰ, καὶ ἔχοντας παρησία (θάραρος) πρὸς τὸν Θεό, ἐπίμονα ἰκέτευέ τον γιὰ τίς ψυχές μας.

Δόξα...

Χρησιμοποιώντας ὡς ὄργανο ὁ ἐχθρὸς τὸν τύραννο πού ἀποστάτησε σὰν Αὐτόν, μὲ φοβερὴ ἐπιπόνηση

νηστεία καθαγνιζόμενον λαὸν εὐσεβῆ, τοῖς ἐκ
 μιαρῶν θυσιῶν κεκραμένοις βρώμασιν, ἐπειροᾶτο
 καταμαίνειν, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐκείνου μηχανήμα,
 σοφωτέρα διέλυσας ἐπινοία, ὄναρ ἐπιστάς, τῷ
 τότε Ἀρχιερεῖ, καὶ τὸ βαθὺ τῆς γνώμης
 ἀνακαλύπτων, καὶ τὸ ἄτοπον τοῦ ἐγχειρήματος
 ὑποδηλῶν, καὶ δὴ σοι χαριστήρια θύοντες,
 σωτήρα ἐπιγραφόμεθα, ἐτήσιον ἀνάμνησιν τοῦ
 γενομένου ποιούμενοι, καὶ τὸ λοιπὸν
 ἐξαιτούμενοι, τῶν ἐπινοιῶν τοῦ πονηροῦ,
 ἀβλαβεῖς περισώζεσθαι, ταῖς πρὸς Θεὸν σου
 πρεσβείαις, μάρτυς Θεόδωρε.

Καὶ νῦν...

(Τὸ πρῶτο Θεοτοκίον τοῦ ἤχου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Προκείμενον.

Ἐπακοῦσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρα θλίψεως.

Στίχ. Ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
 Ἰακώβ.

Γένεσις. (Β', 20- Γ', 20).

Ἐκάλεσεν Ἀδὰμ ὀνόματα πᾶσι τοῖς κτήνεσι,
 καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς
 θηρίοις τῆς γῆς, τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὐρέθη βοηθός,
 ὅμοιος αὐτῷ. Καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ἕκστασιν ἐπὶ
 τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὑπνώσε, καὶ ἔλαβε μίαν τῶν
 πλευρῶν αὐτοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ'
 αὐτῆς. Καὶ ᾠκοδόμησε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν

προσπαθοῦσε νὰ μολύνει τὸν εὐσεβῆ λαό, πού καθαρι-
 ζόταν μέ τὴ νηστεία, μέ τίς τροφές τίς μολυσμένες ἀπό
 ἀνίερες θυσίες· Ἀλλά ἐσύ μέ σοφώτερη ἐπινοήση διέλυ-
 σες τὸ τέχνασμα ἐκείνου, ἀφοῦ ἐφανίσθηκες ὡς ὄνειρο
 στὸν τότε Ἀρχιερέα καὶ ἀποκάλυψες τὴ βαθιὰ πονηριά
 καὶ φανέρωσες πόσο ἄτοπη ἦταν ἡ προσπάθεια· Καὶ
 τώρα προσφέροντάς σου ὡς θυσία τὰ εὐχαριστήρια, σέ
 ἀνακηρύττουμε σωτήρα τελώντας ἐτήσια μνήμη τοῦ
 γεγονότος καὶ ζητώντας στό ἐξῆς νὰ σωζόμαστε
 ἀβλαβεῖς ἀπό τίς ἐπινοήσεις τοῦ πονηροῦ μέ τίς
 πρεσβεῖες σου πρὸς τὸν Θεό, Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρε.

Καὶ νῦν...

(Τὸ πρῶτο Θεοτοκίον τοῦ ἤχου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Προκείμενο.

Εἶθε νὰ σέ ἀκούσει ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς
 θλίψεως.

Στίχ. Εἶθε νὰ σέ ὑπερασπισθεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
 τοῦ Ἰακώβ.

Γένεση. (Β'. 20-Γ'. 20).

Ἐδωσε ὁ Ἀδὰμ ὀνόματα σέ ὅλα τὰ κτήνη καὶ σέ ὅλα
 τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ καὶ σέ ὅλα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ·
 Ἀλλά γιὰ τὸν Ἀδὰμ δὲ βρέθηκε βοηθός ὅμοιος μέ αὐτόν.
 Καὶ ὑπέβαλε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ σέ ἕκσταση (ὑπνωση) καὶ
 κοιμήθηκε βαθιά, καὶ ἔλαβε μία ἀπό τίς πλευρές του καὶ
 συνεπλήρωσε τὸ κενό της μέ σάρκα. Καὶ διαμόρφωσε ὁ
 Θεὸς τὴν πλευρά πού ἔλαβε σέ γυναίκα καὶ τὴν ἔφερε

πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, εἰς γυναῖκα, καὶ ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδάμ. Καὶ εἶπεν Ἀδάμ· Τοῦτο νῦν ὅσπουν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου, αὕτη κληθήσεται Γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη. Ἐνεκεν τούτου, καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν. Καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὅτε Ἀδάμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἦσχύνοντο, ὁ δὲ ὄφεις ἦν φρονημώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεός· οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ; Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει· Ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ φαγούμεθα, ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, εἶπεν ὁ Θεός, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· οὐ θανάτῳ, ἀποθανεῖσθε· ἦδει γὰρ ὁ Θεός, ὅτι ἢ ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. Καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρώσιν, καὶ ὅτι ἀρεστόν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ ὡραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι, καὶ λαβοῦσα ἡ γυνὴ ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ, ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον. Καὶ διηνοιχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ

στόν Ἀδάμ. Καὶ εἶπε ὁ Ἀδάμ· Αὐτό τώρα εἶναι κόκκαλο ἀπὸ τὰ κόκκαλά μου καὶ σὰρκα ἀπὸ τῆ σὰρκα μου· Αὐτὴ θὰ ὀνομασθεῖ γυναῖκα (ἐβραϊκὰ ἀνδρὶς) διότι ἐγένε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Γί' αὐτό στό μέλλον ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐγκαταλείπει τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καὶ θὰ προσκολλᾶται στήν γυναῖκα, καὶ θὰ γίνουν οἱ δύο μία σὰρκα. Καὶ ἦταν καὶ οἱ δύο γυμνοί, καὶ ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ καὶ δέν ντρέπονταν μεταξύ τους (γιατί ἦταν ἄγνοοί καὶ ἀθῶοι). Καὶ τό φίδι ἦταν τό ἐξυπνότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα πού ἐδημιούργησε ὁ Θεός ἐπάνω στή γῆ. Τό φίδι (ὁ διάβολος μεταμορφωμένος σέ φίδι) εἶπε στή γυναῖκα· Γιατί σᾶς εἶπε ὁ Θεός, νά μή φᾶτε καρπούς ἀπὸ κανένα δένδρο τοῦ παραδείσου; Καὶ εἶπε ἡ γυναῖκα στό διάβολο· Ἀπὸ ὅλους τοὺς καρπούς τῶν δένδρων τοῦ παραδείσου μποροῦμε νά φᾶμε. Ἀπὸ τὸν καρπό ὅμως τοῦ δένδρου πού εἶναι στή μέση τοῦ παραδείσου εἶπε ὁ Θεός· Δέν θὰ φᾶτε ἀπ' αὐτόν οὔτε θὰ τὸν ἀκουμπήσετε, γιὰ νά μήν πεθάνετε. Καὶ εἶπε τότε ὁ διάβολος στή γυναῖκα· Δέν θὰ πεθάνετε. (Σᾶς ἀπαγόρευσε ὁ Θεός, νά φᾶτε τὸν καρπό αὐτό), γιατί γνώριζε ὅτι τὴν ἡμέρα πού θὰ φᾶτε ἀπ' αὐτόν, θὰ ἀνοιχθοῦν τὰ μάτια σας καὶ θὰ γίνετε σάν θεοὶ γνωρίζοντας τό καλὸ καὶ τό κακό. Καὶ εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι ἦταν ὡραῖο τό δένδρο καὶ ὁ καρπός του σάν τροφή, καὶ ὅτι ἦταν εὐχάριστο στὰ μάτια νά τό βλέπει, καὶ ὡραῖο στό νά τό δοκιμάσει, καὶ ἀφοῦ ἔλαβε ἀπὸ τὸν καρπό του ἔφαγε, καὶ ἔδωσε καὶ στόν ἄνδρα της καὶ ἔφαγαν καὶ οἱ δύο. Καὶ ἀνοίχθηκαν τὰ μάτια καὶ τῶν δύο καὶ ἀντιλήφθηκαν ὅτι ἦταν γυμνοί, καὶ ἔρραψαν φύλλα ἀπὸ συκιά καὶ ἔκαναν ποδιές. Καὶ ἄκουσαν τὴ

ἦσαν, καὶ ἔρραψαν φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα. Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ, περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ το δειλινόν, καὶ ἐκρύβησαν, ὃ τε Ἀδάμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου. Καὶ ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀδάμ, ποῦ εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα, περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ, καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνός εἶ; εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνον μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀδάμ· Ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῇ γυναικί· τί τοῦτο ἐποίησας; καὶ εἶπεν ἡ γυνή, ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει· Ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος εἶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς, ἐπὶ τῷ στήθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ, καὶ γῆν φαγῆ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σου, καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικός, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς, αὐτὸς σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. Καὶ τῇ γυναικί εἶπε· Πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου, καὶ τὸν στεναγμόν σου, ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτὸς σου

φωνή τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ, πού περιπατοῦσε στὸν παράδεισο τὸ δειλινό, καὶ κρύφθηκαν καὶ ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ γυναῖκα του ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Θεὸ ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ παραδείσου. Καὶ προσκάλεσε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ καὶ εἶπε· Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι; Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε· Ἄκουσα τὴ φωνή σου καθὼς περιπατοῦσες στὸν παράδεισο, καὶ φοβήθηκα, διότι εἶμαι γυμνός, καὶ κρύφθηκα. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Θεός· Ποιὸς σοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶσαι γυμνός; Μήπως καὶ ἔφαγες ἀπὸ τὸ δένδρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο σοῦ ἔδωσα ἐντολή μόνο ἀπ' αὐτὸ νὰ μὴ φᾶς, ἀπ' αὐτὸ ἔφαγες; Καὶ εἶπε ὁ Ἀδάμ· Ἡ γυναῖκα πού μου ἔδωσες, αὕτη μοῦ ἔδωσε ἀπὸ τὸ δένδρο καρπὸ καὶ ἔφαγα. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός τῇ γυναικί· Γιατί τὸ ἔκενες αὐτό; Καὶ εἶπε ἡ γυναῖκα· Τὸ φίδι μὲ ἐξαπάτησε καὶ ἔφαγα. Καὶ εἶπε ὁ Θεός στο φίδι· Ἐπειδὴ διέπραξες αὕτη τὴ δολιότητα, θά εἶσαι καταραμένος ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλα τὰ κτήνη καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ θηρία ἐπάνω στὴ γῆ. Θά σέρνεσαι ἐπάνω στο χῶμα μὲ τὸ στήθος καὶ τὴν κοιλία σου, καὶ θά τρῶς χῶμα ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς σου. Καὶ θά βάλω ἔχθρα ἀνάμεσα σ' ἐσένα καὶ στὴ γυναῖκα, καὶ ἀνάμεσα στοὺς ἀπογόνους σου καὶ στοὺς ἀπογόνους τῆς θᾶ σου συντρίψει τὸ κεφάλι, κι ἐσύ θά τοῦ πληγώσεις τὴ φτέρνα. Καὶ στὴ γυναῖκα εἶπε· Θά πολλαπλασιάσω πολὺ τὶς θλίψεις καὶ τοὺς στεναγμούς σου. Μὲ λύπες θά γεννᾷς τὰ παιδιὰ σου, καὶ θά ἐξαρτᾷσαι ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου καὶ αὐτὸς θά σέ ἐξουσιάζει. Καὶ στὸν Ἀδάμ εἶπε· Ἐπειδὴ ἄκουσες τὰ λόγια τῆς γυναίκας σου καὶ ἔφαγες ἀπὸ τὸ δένδρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο μόνο σοῦ ἔδωσα ἐντολή νὰ μὴ φᾶς, ἀλλὰ ἐσύ

κυριεύσει τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν· Ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετείλαμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου, ἐν λύπαις φαγῆ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῆ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει. Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Ζωή, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.

Προκείμενον.

Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου

εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεύς.

Παροιμία. (Γ'. 19-3-4).

Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, ἠτοίμασε δὲ οὐρανούς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρύησαν δρόσον. Υἱέ, μὴ παραρρυῆς· τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔννοιαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχὴ, καὶ χάρις ἡ ἐπὶ σῶ τραχήλῳ, ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, ἵνα πορεύῃ πεπορθῶς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὃ δὲ πούς σου οὐ μὴ προσκόψῃ· ἐὰν γὰρ κάθη, ἀφοβός ἔσῃ, ἐὰν δὲ καθεύδῃς, ἠδέως ὑπνώσεις, καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὀρμάς ἀσεβῶν ἐπερχομένας. Ὁ γὰρ Κύριος ἔσται ἐπὶ

ἔφαγες, θά εἶναι καταραμένη ἡ γῆ στὰ ἔργα σου. Μὲ λύπες καὶ κόπους θά κερδίσεις τὴν τροφή σου ἀπ' αὐτὴν ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς σου. Ἀγκάθια καὶ τριβόλια θά βλαστάνει γιὰ σένα καὶ θά τρέφῃσαι μὲ τὰ χόρτα τοῦ ἀγροῦ. Μὲ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου σου θά βγάξεις τὸ ψωμί σου, ὥσπου νά ἐπιστρέψῃς στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ὁποία πλάσθηκες, διότι σωματικά εἶσαι χῶμα καὶ στό χῶμα θά ἐπιστρέψῃς (θά γίνῃς χῶμα). Καὶ τότε ὁ Ἀδὰμ ὀνόμασε τὴ γυναῖκα του Ζωή (ἐβραϊκὰ Εὐα), διότι αὕτη θά ἦταν μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Προκείμενο.

Ἄς ὑψωθεῖς ἔνδοξος, Κύριε, μὲ τὴ δύναμή σου.

Κύριε, μὲ τὴ δύναμή σου θά εὐφρανθεῖ ὁ βασιλιάς.

Παροιμίες. (Γ'. 19-3-4).

Ὁ Θεὸς μὲ τὴ Σοφία του (τὸν Χριστό) θεμελίωσε τὴ γῆ, καὶ μὲ ἄπειρη σύνεση κατεσκεύασε τοὺς οὐρανούς. Μὲ ἄπειρη γνώση καὶ ἀγαθότητα ξεχύθηκαν τὰ νερά τῆς θάλασσας καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τὰ νέφη ἔπεσαν δροσερές βροχές. Υἱέ μου, μὴ παρασυρθεῖς, ἀλλὰ φύλαξε τὴν συμβουλή καὶ ὁδηγία μου, γιὰ νά ζήσῃς πολλά χρόνια ἢ ψυχὴ σου, καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νά εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό σου σάν κόσμημα. Τότε θά ἔχεις ὑγεία στό σῶμα σου καὶ εὐεξία στὰ κοκκαλά σου, γιὰ νά πορεύῃσαι μὲ πεποίθηση καὶ εἰρήνη σέ ὅλους τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς σου, καὶ τὰ πόδια σου, νά μὴ σκοντάφτουν. Διότι ἐὰν κάθεσαι, δέν θά φοβᾶσαι, καὶ ἂν κοιμᾶσαι, θά ἔχεις εὐχάριστον ὕπνο. Καὶ δέν θά φοβᾶσαι ἀπὸ κάτι πού

πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχη εὖ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἥνικα ἂν ἔχη ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν. Μὴ εἴπης· Ἐπανελθῶν ἐπάνηκε, καὶ αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντος εὐποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακά, παροικοῦντα καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσης πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μὴ τι εἰς σὲ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτήση κακῶν ἀνδρῶν ὄνειδη, μηδὲ ζηλώσης τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ακάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεύει. Κατάρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Ἔπεται ἡ:

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ
ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ.

ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 204-212-217).

ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-240).

ἔρχεται νὰ σὲ τρομάξει οὔτε ἐπιθέσεις ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Διότι ὁ Κύριος θὰ βρῖσκεται σὲ ὅλους τοὺς δρόμους σου καὶ θὰ στηρίξει τὰ πόδια σου, γιὰ νὰ μὴ σαλευθεῖς. Μὴν ἀποφύγεις νὰ εὐεργετήσεις φτωχόν, ὅταν μπορεῖ τό χέρι σου νὰ βοηθήσει. Ποτέ νὰ μὴν τοῦ πεῖς ξαναέλα αὐριον νὰ σου δώσω, ἐφ' ὅσον μπορεῖς νὰ κάνεις τό καλό ἀμέσως. Διότι δέν γνωρίζεις τί θὰ φέρεῖ ἡ ἐπόμενη ἡμέρα. Μὴ χαλκεύεις (καταστρώνεις) πονηρὰ σχέδια ἐναντίον τοῦ φίλου σου, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶναι γείτονάς σου καὶ σοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη. Μὴ εὐχαριστεῖσαι νὰ μισήσεις ἄνθρωπο χωρὶς λόγο, γιὰ νὰ μὴ σοῦ βγεῖ σέ κακό. Μὴν κάνεις δικά σου τὰ ἐξευτελιστικά ἔργα τῶν κακῶν ἀνθρώπων οὔτε νὰ ζηλέψεις τίς πορεῖες τῆς ζωῆς τους. Διότι κάθε παράνομος εἶναι ἀκάθαρτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καὶ δέν συμμετέχει στίς συντροφιές τῶν δικαίων. Ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντα στὰ μέγαρα τῶν ἀσεβῶν, ἀλλὰ τὰ φτωχὰ σπίτια τῶν δικαίων ἔχουν εὐλογία. Ὁ Κύριος εἶναι ἀντίθετος μέ τοὺς ὑπερηφάνους, ἐνῶ στοὺς ταπεινοὺς δίνει χάρη.

Ἀκολουθεῖ ἡ:

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ
ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ.

ΜΙΚΡΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

(Συλλειτουργικό. Σελ. 204-212-217).

ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

(Συλλειτουργικό. Σελ. 219-240).

<p>Κανών. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-227) Κοντάκιον. Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵ να κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε. Α'. Στάσις. Οἴκοι Α'.Ζ' (Συλλειτουργικόν. Σελ. 227-230). Τά λοιπά τοῦ Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 212-217).</p>		<p>Κανόνας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 219-227). Κοντάκιο. Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀναγνωρίζω τὰ νικητήρια σάν εὐχαριστήρια, γιατί λυτρώθηκα ἀπό τούς κινδύνους (τίς συμφορές) ἐγώ ἡ πόλη σου, Θεοτόκε. Ἀλλά ἐπειδὴ ἔχεις τὴ δύναμη ἀκαταμάχητη, ἐλευθέρωσέ με ἀπό κάθε εἶδους κινδύνους, γιά νά κρά- ζω σ' ἐσένα· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη. Α'. Στάση. Οἴκοι Α'.Ζ'. (Συλλειτουργικό.Σελ. 227-230). Τά ὑπόλοιπα τοῦ Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 212-217).</p>
---	--	---